

GYÓNI GÉZA (1884–1917)

DOSZTOJEVSZKI ÖZVEGYE

»Mondd nekem, Anna Grigorjevna:
Mikor sápadtan a szobádba lépett,
S utána harsant böszült »feszítsd meg«-je
A szennyes szájú csöcseléknek;
Mikor öledbe borult a feje,
S ajkai áldott kezedet keresték,
Mit suttogott a szenvedő ajak,
Mely csókolta az igazság keresztjét?

S mikor fenékig itta a pohárt,
Mit a butaság vad méreggel töltött,
És simogató, lány kezed alatt
Végsőt rándult a bus szemöldök;
Mikor lefogtad elborult szemét,
Mely minden mélység fenekét belátta,
A sóhaj, mely melletted elröpült,
Áldást vagy átkot hörgött a világra?«

»Mondd nekem, Anna Grigorjevna,
Csak ezt a titkot tudhassam még róla.«
...Az alkonyban, mint régi mester képe,
Ült és mosolygott a matrona.
Régholt hitvesek mosolyogtak így,
Kiket szerettek búsult messiások.
És halkán szólott Anna Grigorjevna:
»Ő mindent értett s mindent megbocsátott.«

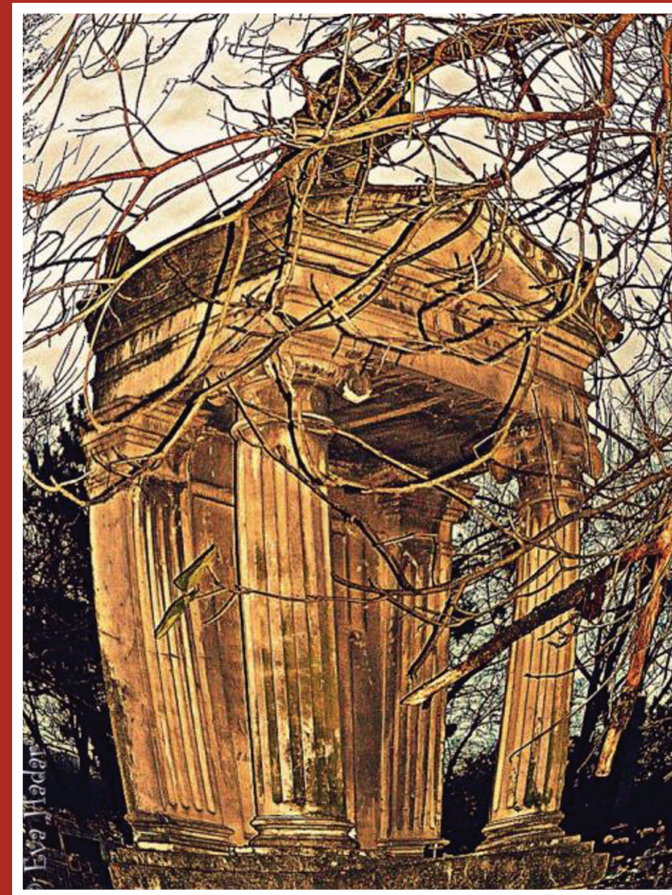
(Krasznojarszk, 1916.)

EGYÜTT

EGYÜTT 2014 / 4

EGYÜTT

IRODALOM * MŰVÉSZET * KULTÚRA

2014
4

A MAGYAR ÍRÓSZÖVETSÉG KÁRPÁTALJAI
ÍRÓCSOPORTJÁNAK FOLYÓIRATA * XII. ÉVFOLYAM

